

Ἄσμα τοῦ Ἀρμούρη¹ (ἀπόσπασμα)

Σήμερον ἄλλος οὐ ρανός, σήμερον ἄλλη ἡ μέρα,
 Σήμερον τὰ ἄρχοντόπουλα θέλουν καβαλικεύσει·
 Μόνον τοῦ κύρου Ἀρμούρη ὁ υἱὸς οὐ δὲν καβαλικεύει.
 Καὶ τότε πάλιν τὸ παιδί ν' ἔς τὴν μάναν του ὑπαγαίνει·
 «Νὰ ἴπιχαρῆς τὰ ἀδέλφια μου, μάνα, ἄς καβαλικεύσω. 5
 νὰ ἰδῆς καὶ τὸν πατέρα μου, μάνα, ἄς καβαλικεύσω».
 Καὶ τότε πάλι ἡ μάνα του τοῦ Ἀρμούρη συντυχαίνει:
 «Ἐσὺ μικρὸν καὶ ἀνέλικον, καβάλα δὲν σὲ πρέπει.
 Ἀμὴ ἄν θέλῃς, υἱὲ καλέ, διὰ νὰ καβαλικεύσῃς,
 εἰς τὸ ἀνώγειον κρέμεται τὸ κοντάριν τοῦ πατρός σου, 10
 τὸ ἄρπαξεν ὁ κύρης σου ἐκ τὴν Βαβυλωνίαν,
 ἀπάνω κάτω ὁ λόχρυσον διὰ λίθου μαργαρίτου·
 καὶ ἄν τὸ λυγίσῃς μιὰν φοράν, καὶ ἄν τὸ λυγίσῃς δύο,
 ἄν τὸ λυγίσῃς τρεῖς φορές, τότε ἄς καβαλικεύσῃς».
 Καὶ τότε πάλιν τὸ παιδί, τὸ Μικροαρμουροπούλιν, 15
 κλαίοντας τὴν σκάλα ἀνέβαινε, γελῶντας κατεβαίνει.
 Προτοῦ τὸ πιάση ἐπιάνετον, προτοῦ τὸ σείση ἐσειέτον,
 εἰς τὸν βραχίονα τὸ ἴδεσεν, κ' ἐσειήτη, κ' ἐλυγίστη.
 Καὶ τότε πάλιν τὸ παιδί ν' ἔς τὴν μάναν του ὑπαγαίνει.
 «Θέλεις, θέλεις, ἡ μάνα μου, νὰ τὸ τσακίσω ὁμπρός σου;» 20
 Καὶ τότε πάλι ἡ μάνα του τοῦ ἄρχοντα ἐλάλει:
 «Ἄμετε, ἰδέτε, οἱ ἄρχοντες, καὶ στρώσετε τὸν μαῦρον·
 στρώσετε πάλιν, ἄρχοντες, τὸν μαῦρον τοῦ πατρός του,
 ὁποῦ ἔχει χρόνους δώδεκα, εἰς νερὸν σιμὰ οὐκ ἐπῆεν,
 ὁποῦ ἔχει χρόνους δώδεκα, οὐ δὲν καβαλικεύθη, 25
 καὶ τρώει τὸ καρφοπέταλον, στέκει παλουκωμένον».
 Ἐδιέβησαν οἱ ἄρχοντες καὶ στρώνουν του τὸν μαῦρον,
 ἔδωκεν ἔς τοῦ βραχίονες του καὶ εὐρέθη καβαλάρης.

¹ In: Στ. Αλεξίου, *Βασίλειος Διγενῆς Ακρίτης*, Athen 1985, 171-172

Ὡστε νὰ εἶ πη «ἔχετε ὑ γείαν», ἐ διέβη τριάντα μίλια,
ὥστε νὰ τοῦ ἀ πιλογηθοῦ ν, ἄλλα ἐ ξῆ ντα πέντε. 30

Ἐκεῖ ἀ νεβοκατέβαινε ἀ ντίπερα τοῦ Ἀφράτη,
ἀ νέβη καὶ ἐ κατέβη τον, πόρον οὐ δὲ ν εὐ ρίσκει.

Σαρακηνοῦς ἀ ντίπερα στέκει καὶ ἀ ναγελᾶ τον:

«Σαρακηνοὶ ἔ χουσιν φαρία τὰ διώχουν τοῦς ἀ έρας,
τὴ ν φάσσαν καὶ τὴ ν πέρδικαν ἀ πὸ πτεροῦ τὴ ν παίρνουν, 35

καὶ τὸ ν λαγὸ ν ἔ τὸ ἀ νήφορον ἀ πὸ δρομοῦ τὸ ν σώνουν,

κρατοῦ ν καὶ κολακεύουν τα καὶ πάλι ἐ ξαπολοῦ ν τα,

καὶ πάλιν δὲ ὄ ταν τοῦς φανῆ, τρέχουσιν, πιάνουσίν τα,

καὶ τὸ ν Ἀφράτην ποταμὸ ν οὐ κ ἢ μποροῦ ν περᾶ σαι,

καὶ ἐ σύ μὲ τὸ παρίππιν σου θέλεις νὰ τὸ ν περάσης;» 40